

Dissabte 24 de durant l'any

Text de l'Evangeli (Lc 8,4-15): En aquell temps, es reuní una gran gentada entorn de Jesús i hi acudien de totes les poblacions. Ell els digué, valent-se d'una paràbola: «Un sembrador va sortir a sembrar la seva llavor. Tot sembrant, una part de les llavors va caure arran del camí i fou trepitjada, o bé els ocells se la van menjar. Una altra part va caure a la roca; però, quan la planta començava a créixer, es va assecar, perquè no tenia saó. Una altra part va caure entre els cards; els cards van créixer al mateix temps i l'ofegaren. Una altra part de les llavors va caure en terra bona, va créixer i va donar fruit fins al cent per u. I, acabat de dir això, exclamà: «Qui tingui orelles per a escoltar, que escolti».

Els seus deixebles li preguntaven què volia dir aquella paràbola. Ell respongué: «A vosaltres, Déu us dóna a conèixer els designis secrets del seu Regne; als altres, en canvi, se'ls parla en paràboles, per tal que mirin bé, però no hi vegin; escoltin, però no entenguin.

»La paràbola vol dir això: La llavor és la paraula de Déu. Els d'arran del camí són els qui l'escolten, però després ve el diable i s'enduu la paraula del seu cor perquè no creguin i no se salvin. Els de la llavor que cau a la roca són els qui escolten la paraula i l'acullen amb alegria, però no tenen cap arrel: creuen només per un moment, i a l'hora de la prova es fan enrere. La llavor que cau enmig dels cards són els qui escolten, però les preocupacions, les riqueses i els plaers de la vida els arrossegueuen i acaben per ofegar-los, i no arriben a donar fruit madur. La llavor que cau en terra bona són els qui escolten la paraula amb un cor bo i generós, la retenen i amb perseverança arriben a donar fruit.

«La llavor que cau en terra bona són els qui amb perseverança arriben a donar fruit»

Mn. Lluís RAVENTÓS i Artés
(Tarragona, Espanya)

Avui, Jesús ens parla d'un sembrador que «va sortir a sembrar la seva llavor» (Lc 8,5) i aquella llavor no era altra cosa que «la Paraula de Déu». Però «els cards van créixer (...) i l'ofegaren» (Lc 8,7).

De cards, en tenim de moltes menes. «La llavor que cau enmig dels cards són els qui escolten, però les preocupacions, les riqueses i els plaers de la vida els arrosseguen i acaben per ofegar-los, i no arriben a donar fruit madur» (Lc 8,14).

—Senyor, és que en tinc jo la culpa de tenir preocupacions? Prou que voldria no tenir-ne, però me'n venen per tots costats! No entenc per què m'han de privar de la vostra Paraula, si no són pecat, ni vici, ni defecte.

—Perquè oblides que Jo sóc el teu Pare i et fas esclau d'un demà que no saps si t'ha d'arribar!

«Si visquéssim més confiats en la Providència divina, segurs —amb una fe ben ferma!— d'aquesta protecció diària que mai no ens falta, quantes preocupacions o inquietuds ens estalviaríem! Desapareixerien tot de quimeres que, en boca de Jesús, són pròpies dels pagans, dels homes mundans (cf. Lc 12,30), de les persones que són mancades de sentit sobrenatural (...). Jo voldria gravar al foc en la vostra ment —ens diu sant Josepmaria— que tenim tots els motius per caminar amb optimisme per aquesta terra, amb l'ànima ben deseixida de tantes coses que semblen imprescindibles, ja que prou sap el vostre Pare què necessiteu! (cf. Lc 12,30), i Ell proveirà».

Digué David: «Deixa en mans del Senyor el teu destí, i ell et mantindrà» (Sl 54,23). Així ho feu sant Josep durant la gran prova: rumià, consultà, resà, prengué una resolució i ho deixà tot en mans de Déu. Quan l'Àngel va venir —comenta Mn. Ballarín—, no gosà despertar-lo i li parlà en somnis.

En fi, «Jo no haig de tenir més preocupacions que la teva Glòria..., en una paraula, el teu Amor» (Sant Josepmaria).